

COSMISIAN: CLEPSIDRA ȘI CREAȚIA LITERARĂ

Destăinuiri – Scriiturile mele se nasc din îmbrățișarea tăcerii

Au trecut câteva zile de când cauți să îmi înțelegi scriitura. Este seară și e devreme în primăvară. Simți și tu răcoarea ce se rostogolește pe podea spre picioarele noastre? Sper că nu te deranjează că am aprins câteva fărâme de lemn, cât să ne încălzească puțin, cât să îi ofere culoare șemineului. Recunosc că mă atrage sfârâiala cu care lemnul își captează privitorul, un sunet deloc înfiorător. Din toamnă până adânc în noaptea cu care primăvara se mai ține de răcoare privesc incandescența focului din șemineu. Mă liniștește și mă inspiră.

Te rog să iei loc pe scaun. Îl poți alege pe care dorești, amândouă sunt la fel, neatins de prea multă vreme. Este prima dată când îi ofer cuiva să șadă pe unul din scaunele mele, mai ales în calitate de interlocutor ce își

manifestă curiozitatea de a-mi ști secretele scrisului. Presupun că pentru tine este un lucru cu care te-ai obișnuit. Ți-am observat carnețelul pe care îl porți cu tine, în care scrii. Tu chiar ai desenat un cub rubik? Am tras cu ochiul și am reușit să citesc ce ai reușit să surprinzi din descrierea mea. Crezi tu oare că îți va folosi la ceva să zădărnicești perfecțiunea cubului fără a-i putea aprecia disponerea de după?

Am văzut că ai numerotat întrebările pe care doreai să mi le pui, dar nici una dintre ele nu a prins glas. Aș fi refuzat să îți răspund unor asemenea întrebări. Te-ai gândit vreodată că modul în care adresezi întrebări unui scriitor îl poate determina să nu îți spună ce e cu adevărat în inima lui? Cine a născocit o asemenea suită nocivă de întrebări pe care să le aruncați asupra scriitorilor? Ți-am dezvăluit un secret drag mie. Văd în ochii tăi confuzie. Încă nu îți e clară complexitatea pe care cubul rubik o are în nașterea personajelor mele. Se pare totuși că ai învățat un lucru din vizitele tale în casa unui scriitor oarecare precum sunt eu. Ai vrea să îți destăinui un alt secret al scrisului.

Pauzele – iată aici un mare secret al scrisului. Cu cât scriu mai mult, cu atât mai mult simt nevoia să tac. Tăcerea unui scriitor este de departe cel mai prețios secret pe care îl dețin până acum. Pauzele și tăcerea sunt înscrise în sufletul meu. **Scriiturile mele se nasc din îmbrățișarea tăcerii.** Te întrebi acum ce am scris eu în timp ce tăceam? Mă voi destăinui. Se întâmplă în fiecare primăvară...

Vântul adie ușor pe buza timpului, atingând granulele de nisip uscate, ușor de dislocat din loc. Eu mă plimb cu mintea liberă de vreo sarcină impusă de titulatura de scriitor. Soarele își ține încă fruntea sus, privind spre locurile pe care încă nu le-a vizitat, plutind spre ele maiestuos. În mintea mea se formează noi înțeleșuri, unele derivate din firicelele de nisip purtate de vânt, altele culese din mintea mea, sătule să își aștepte rândul. În mintea mea există multe cuvinte, lipite între ele, prinse în neformă, adormite pe o semantică nebănuită.

Te-ai gândit vreodată cum ai putea încetini trecerea timpului? Ai crede că mă transform într-o pânză de păianjen care să prindă nisipul de strălucirea lui aurie, pentru a-l încetini. Eu îl umezesc cu roua dimineților în care mă târăsc scriind. Nisipul uscat este ușor de spulberat, așa cum sunt cuvintele fără sens ale vieții anoste. Doar roua știe să lege cuvintele de sensuri ce rămân fixate de tâmpla unei clepsidre *literate*.

Am dat din cap, convins fiind că aș putea creiona câteva fapte stinghere, tănuite de tăcere. Nu de puține ori mi-am privit curios umbrele din labirintul impus al minții mele, sperând să pot prinde ocazional sensul efemer al cuvintelor, poate înainte de a se disipa în neființa ce cuprinde uneori viața, poate după ce acestea se nasc printre oameni, clandestine, cu o viață ca de insectă, misterioase precum *Palingenia longicauda*.

Te-ai gândit de cât timp am nevoie pentru a permite cuvintelor să se ridice la suprafață, pentru a fi cunoscute? Nu îmi nasc cuvintele pentru spectacolul semantic, ci pentru a le oferi un mediu în care să se reproducă pentru o nouă perioadă de tăcere.

În piept port ființe ce pulsează a viață. Le hrănesc cu emoție, le fac cuiburi în care să se odihnească peste noapte, apoi le adap cu lacrimi pe care nu le vede nimeni. Ochii mei își plâng lacrima în inimă, râuri pe care le poate săruta în liniște doar cuvântul.

Cuvintele par a îmbrăca mantia sunetelor, ca ale unui pian ce își duce melodia spre adâncimile sufletului, într-o extrasistolă, o notă căzută pe umărul surorii ei, un contratimp viu, unul pe care doar pauzele de respirație îl mai înțeleg. Atunci, pe neașteptate, din sânul timpului, o fărâmə de cuvânt, nenăscut cu totul, vine să își suplimenteze destinul, resuscitând dorința de a scrie. Te-ai gândit cum se nasc cuvintele care rămân? Ele renasc după ce trăiesc în interiorul unei ființe ce găzduiește semnificații pe care puțini le pot culege.

Când scriu, cuvintele mele devin dantela cu care înfrumusețez coloanele pe care se sprijină liniștea. Liniștea mea. Anii tinereții mele au fost nesăbuiți, iar cuvintele lor au fost ca lampionii pe care le lasă să lumineze întinderea cerului, de parcă el ar avea nevoie de efemerul pe care îl poate purta un licăr de lumină. M-am deșteptat pe măsură ce nopțile în care îmi așteptam în zadar reîntoarcerea cuvintelor lampion se disipau.

Păcat. Mi-a luat mult timp să învăț să-mi țin cuvintele aproape de nări. Le expir ușor, cât să prindă formă, apoi le inspir îmbibate cu aer proaspăt. Ai crede că ele au nevoie de aer. Eu vorbesc pentru a-mi transforma gândurile în cupe cu care să recoltez aerul cu care îmi umplu pieptul. Doar după ce îmi înnobilez cuvintele pot afirma că scriu.

Stilul meu nu are menirea de a mă face cunoscut în rândul celor ce citesc. Pentru mine, stilul este o necesitate interioară, singura de altfel când vine vorba de scris. Stilul este zbulciumul cuvintelor, este înflorirea naturală a semințelor pe care le port în piept, spontaneitatea cu care cuvintele doar devin ce sunt, niciodată mai mult, niciodată mai puțin. Stilul, în ciuda aparentei insistențe cu care îl invoc, este doar o obligație pe care o am față de freamătul interior. Crezi că îi poți face loc acestui secret și în inima ta?

(Din Manuscrisul „Ciornele unui scriitor tăcut”)

Autor: Cosmisian

Posted on 09/05/2022 by NICULICEA Lavinia Elena

Posted in Cultură